

Vuurwerk bij Wende Snijders en Amsterdam Sinfonietta

Muziektheater

'Breder dan klassiek met Wende' door Amsterdam Sinfonietta. Regie: Titus Tiel Groenestege. Choreografie: Annabelle Lopez Ochoa. Nog te zien: vanavond in Tilburg (Concertzaal) en zaterdag in Zwolle (Theater De Spiegel). Informatie: www.sinfonietta.nl of www.wende.nu.

Als zangeres Wende Snijders iets aanpakt, kan het niet anders dan theatraal worden. Gewoon simpel een liedje zingen zit niet in haar aard. Dus de korte tournee met het strijkorkest Amsterdam Sinfonietta grijpt ze aan om te laten zien waar ze nu staat. Haar laatste album 'No. 9' staat namelijk vol Engelstalige songs, waarmee ze weer een heel andere kant van haar grote talent laat zien.

Aan Amsterdam Sinfonietta is de samenwerking ook besteed. Het strijkorkest heeft er een traditie van gemaakt het nieuwe jaar te beginnen met een serie concerten die ze betitelen als 'Breder dan klassiek'. Eerder werd onder meer gewerkt met Trijntje Oosterhuis (Gershwin), Cristina Branco (fado) en Karin Bloemen (Hollandse hits). Nu met Snijders levert dat vuurwerk op. Het is een genot om haar nieuwe songs te horen met Sinfonietta. Maar ook oude bekenden als 'Au suivant' of 'J'arrive' van Jacques Brel mogen er zijn. De nummers zijn stuk voor stuk verrassend en origineel gearrangeerd.

Wende wil zich niet beperken tot één muzikale stijl of één theatraal aspect. Dat leidde al tot de Franse chansons van onder meer Brel en Barbara die ze feilloos naar haar hand zette, maar ook tot Spaanse, Zuid-Afrikaanse en Nederlandse nummers – al dan niet zelfgeschreven. Ze werfelde van chanson naar pop en weer terug. En ze zingt niet alleen, ze danst en beweegt ook en daagt zichzelf daarmee verder uit. Ze maakt de liedjes die ze zingt invoelbaar. Ze sleept je mee naar de wereld van het liedje dat ze zingt, alsof er op dat ene moment niks anders bestaat of belangrijk is. Ze maakt, kortom, theater. De musici van Amsterdam Sinfonietta volgen haar instinctief en dan-

sen en zingen, soms letterlijk, meestal figuurlijk, met haar mee. Prachtig vormgegeven in regie (hulde aan Titus Tiel Groenestege) en intrigerend en betoverend belicht (hulde aan Jantje Geldof). Wende behoort verder de kameleon die ze diep van binnen is door zich wel vijf keer te verkleden. Dat gaat van lompe donkergroene regenlaarzen en een oversized trui om in te wonen – voor 'Singin' in the Rain' – tot een indrukwekkende zwarte jurk met sleep, korset en bijpassende hoed – voor 'Funeral Blues'.

De passie en energie van Wende sluiten naadloos aan bij die van de musici. Ze dagen elkaar uit, verleiden elkaar, maken muzikale grapjes en zijn doodernstig tegelijk. Heerlijk om te zien en te horen. Ook de instrumentale stukken mogen er trouwens zijn. Moeiteloos zwiert het orkest van Alfred Schnittke (toch wat meer voor de klassieke fijnproever) naar de Habanera uit 'Carmen' van Georges Bizet (toch wat meer muziek voor miljoenen). Maar het klopt. En bovendien staat het als een huis. Zelf zegt Wende aan het eind: „Ik ben verliefd”. Het orkest heeft duidelijk ook haar hart gestolen. Ze noemt hun samenwerking 'de mooiste orgie van januari'. En dat is het.

Rinske Wels

Als Wende zingt, bestaat niets anders.

FOTO MARCEL ANTONISSE, ANP